

BÀI HỌC 8

GIÁO DỤC VÀ CỨU CHUỘC

CÂU GÓC: “*Cả Kinh Thánh đều là bởi Đức Chúa Trời soi dẫn, có ích cho sự dạy dỗ, bẻ trách, sửa trị, dạy người trong sự công bình*” (2 Ti-mô-thê 3:16).

KINH THÁNH NGHIÊN CỨU: *Sáng thế Ký 1:26, 27; Ê-sai 11:1–9; 2 Ti-mô-thê 3:14–17; 1 Các Vua 4:29–34; Giăng 14:17; 1 Cô-rinh-tô 2:1–16.*

Toàn bộ Kinh Thánh là một câu chuyện dài về Đức Chúa Trời và dân của Ngài. Đôi khi nó được xem như một câu chuyện tình mà trở nên không đẹp, ít nhất là tạm thời. Hoặc nó có thể được xem như một câu chuyện về một người cha và những đứa con nổi loạn, nhưng cuối cùng, chúng biết trở về.

Nhưng cho bài học tuần này, chúng ta sẽ khám phá trong câu chuyện Kinh Thánh một chủ đề khác, đó là về một người thầy và học trò của mình. Những học trò không thuộc bài và lầm lỡ, nhưng vị Thầy vẫn kiên nhẫn giải thích bài học của chúng hết lần này qua lần khác, cho đến khi, cuối cùng, một số học và hiểu bài học ấy.

Câu chuyện Kinh Thánh giống như mọi câu chuyện về nguồn cội của chính con người chúng ta, nhưng trừ một ngoại lệ. Câu chuyện về Đức Chúa Trời và dân sự của Ngài được đảm bảo về một kết thúc tốt đẹp, đạt được mục tiêu của nó. Ân điển thượng thiên có cho dân của Chúa đã bảo đảm kết quả ấy. Phần trách nhiệm của con người trong mối quan hệ này thường bị hiểu lầm và thậm chí là nhiều người sợ bởi đã nghĩ rằng nó quá khó khăn. Nhưng trên thực tế, câu chuyện Kinh Thánh chung qui chỉ là một lời mời để biết Chúa và hiểu ý muốn của Ngài. Thật vậy, học cách nhận biết Đức Chúa Trời phải là phản ứng quan trọng nhất của chúng ta đối với ân sủng của Ngài. Chúng ta không thể nào tự mình đạt được ân sủng ấy, nhưng chúng ta có thể học biết ân sủng ấy như thế nào, và giáo dục Cơ Đốc giáo là gì, nếu căn bản chính yếu là sự giáo dục dạy chúng ta về ân sủng này?

1. THEO HÌNH ẢNH ĐỨC CHÚA TRỜI

Đọc Sáng thế Ký 1:26, 27 và Sáng thế Ký 5:1, 3. Các câu này nói gì về cách Đức Chúa Trời đã tạo dựng loài người và điều gì đã xảy ra cho họ sau khi họ phạm tội?

Cụm từ “theo hình ảnh Đức Chúa Trời” đã làm say mê các nhà giảng dạy Kinh Thánh trong nhiều thế kỷ. Hình ảnh mà theo đó con người đầu tiên được dựng theo là gì? Chẳng hạn, điều ấy có nghĩa là Đức Chúa Trời nhìn vào gương và nấn nhen con người theo giống như hình ảnh Ngài trong gương? Hay nó có nghĩa là con người có dạng thể giống Chúa hơn tất cả các dạng sống khác? Hay nó đề cập đến sự tương đồng về tinh thần và trí tuệ và sự tương thích giữa Đấng Tạo Hóa và con người mà Ngài tạo dựng? Kinh thánh không đưa ra bất kỳ lời giải thích chính xác nào về câu này, tuy các học giả đã rút ra từ Kinh Thánh nhiều cách giải thích về ý nghĩa của nó. Tuy nhiên, chúng ta có thể thấy rằng, sau khi phạm tội, hình ảnh này đã bị thay đổi, đó là lý do tại sao bà Ellen G. White viết rằng mục tiêu của giáo dục là khôi phục lại con người với hình ảnh của Đấng đã tạo dựng chúng (*Education*, trang 14–16).

Như thế, giáo dục phải làm gì để đạt được cái mục tiêu ấy?

Trước tiên, chúng ta cần nhớ rằng Đức Chúa Trời đã dựng nên loài người để họ có một mối tương quan với Ngài, phần nào tương tự như cách các bậc cha mẹ đối với con cái họ. Chúa đã dựng chúng ta theo hình ảnh của Ngài, giống như cách cha mẹ trần thế muốn con cái có được hình ảnh của họ (Sáng thế Ký 5:1). Chúa dựng nên loài người để nuôi nấng dạy dỗ họ như con cái của Ngài, và thuộc về gia đình của Ngài. Ngài có thể giao tiếp với chúng ta và hình thành một mối tương quan dài lâu với chúng ta. Do đó, “hình ảnh của Đức Chúa Trời” là một “hình ảnh về tinh thần” để cho sự gặp gỡ qua tâm trí giữa thiên thượng và con người hạ giới. Đây chính xác là những gì xảy ra trong giáo dục, đầu tiên là ở nhà giữa cha mẹ và con cái, và sau đó ở trường khi cô thầy tiếp tục công việc giáo dục. Rõ ràng là Đức Chúa Trời đã dự tính quá trình của sự học hỏi này mà loài người đã trải nghiệm, và quá trình giáo dục này phân biệt loài người với các loài thú khác. Ngài tạo ra chúng ta như hình ảnh của chính Ngài. Ngài đã làm điều ấy để Ngài có thể dạy chúng ta và chúng ta có thể học hỏi từ Ngài, cho đến khi hình ảnh của Ngài (hay tâm trí Ngài) được phản ánh trong chúng ta.

Câu chuyện về sự cứu chuộc là một câu chuyện về giáo dục từ lúc tạo thế cho đến khi Đức Chúa Trời hóa thân thành người, và từ sự giáng trần đến sự tái tạo. Đức Chúa Trời là một giáo sư và thiên đàng là một trường học cho mọi thời đại (xem Ellen G. White, *Education*, trang 301). Ý tưởng này ảnh hưởng thế nào với chúng ta để chúng ta cam kết một nền giáo dục Cơ Đốc giáo ở nhà, trong hội thánh, ở trường, trong trường đại học và trong suốt cuộc đời?

2. ĐỨC CHÚA GIÊ-SU LÀ GIÁO SƯ

Kinh Thánh dùng nhiều từ ngữ để diễn tả Đức Chúa Giê-su. Ngài là Con Đức Chúa Trời, Đấng Mê-si, Con của Người, Đấng Cứu Thế, Đấng Cứu Chuộc, Chúa, Chiên Con Đức Chúa Trời, . . . Nhưng với những người biết Ngài qua ba năm rưỡi mà Đức Chúa Giê-su thi hành chức vụ của Ngài nơi trần thế trong khắp xứ Giu-đê và miền Ga-li-lê, Ngài là một giáo sư, một vị thầy. Họ gọi Ngài là “*Thầy*”, hay “*Rabbi*”. Cả hai chữ đều có nghĩa là “*Thầy giáo*”.

Bởi vậy, vai trò thầy giáo hay giáo sư và công việc dạy dỗ đã rất là phù hợp với Đức Chúa Giê-su khi Ngài thi hành chức vụ khi còn ở thế gian. Chúa đã làm công tác cứu chuộc của Ngài gần giống như cách Ngài làm công việc giảng dạy.

Đọc Ê-sai 11:1-9. Câu này cho chúng ta biết gì về vai trò giảng dạy của Đức Chúa Giê-su?

Một trong những lời tiên tri về Đấng Mê-si gây sùng sốt nhất trong Kinh Thánh được tìm thấy trong Ê-sai 11. Câu 1-3 miêu tả Đấng Mê-si được viết bằng những danh từ thuộc về giáo dục: một người mang đến kiến thức, lời khuyên, sự khôn ngoan và sự hiểu biết. Toàn bộ đoạn văn kết thúc với lời hứa tuyệt vời này: “thế gian sẽ đầy dẫy sự hiểu biết Đức Giê-hô-va, như các dòng nước che lấp biển” (Ê-sai 11: 9). Có lẽ chính những lời dạy này của Kinh thánh đã truyền cảm hứng cho Ellen G. White trong cuốn sách về giáo dục của bà để bà lưu ý rằng công việc giáo dục và công việc cứu chuộc là một (xem *Education*, trang 30).

Đọc Giảng 3:1-3. Ni-cô-đem đã gọi Đức Chúa Giê-su là “*Giáo sư*” (“*Rabbi*”), và ông tiếp tục xác định ân tứ giảng dạy của Chúa là đến từ Đức Chúa Trời vì những dấu mà Ngài đã làm, cụ thể là, các phép lạ và sự hiểu biết sâu sắc của Ngài về ý nghĩa của cuộc sống. Chúa Giê-su đã chấp nhận, nếu không phải là danh hiệu mà Ni-cô-đem gọi Ngài, thì chắc chắn là về nguồn gốc của những ân tứ giảng dạy của Ngài khi Chúa đáp lại với Ni-cô-đem rằng ông phải được tái sinh để thấy (hiểu, cũng như được vào) nước của Đức Chúa Trời. Điều này cho thấy, Chúa xem thẩm quyền để dạy dỗ, ngay cả trong trường hợp của chính Ngài, được đến từ Đức Chúa Trời.

Chắc chắn giáo huấn là một ân tứ đến từ Đức Chúa Trời. Đó là quyền được ủy thác bởi Đức Chúa Trời và đã được chấp nhận bởi Đức Chúa Giê-su. Ân tứ ấy của Ngài đã được nhìn nhận bởi những người được Ngài dạy, rằng Ngài dạy dỗ với một thẩm quyền.

Nhìn thấy lời tin tri được ứng nghiệm, chúng ta có vai trò gì để chia sẻ sự hiểu biết về Lời Chúa cho cả thế giới?

3. MÔI-SE VÀ CÁC TIÊN TRI

Đọc 2 Ti-mô-thê 3:14–17. Các câu này dạy gì cho chúng ta về vai trò của Kinh Thánh trong giáo dục Cơ Đốc giáo?

Các sách đầu tiên của Kinh Thánh, còn được gọi là *Torah*, đôi khi được dịch là *Luật pháp*, một phần vì trong các sách này có ghi lại nhiều luật mà Đức Chúa Trời chỉ dạy dân Ngài. Nhưng *Torah* thực sự có nghĩa là “*dạy dỗ*” và “*sự chỉ dẫn*.” Cách hiểu chữ này rất khác so với những gì nhiều người nghĩ về “*luật pháp*” trong Kinh Thánh, chẳng hạn là các quy tắc và quy định mà chúng ta phải tuân theo để chúng ta tiếp tục ở trong ân điển của Chúa. Luật pháp thì không phải vậy; mục đích của luật pháp được đặt ra như là những tài liệu giảng dạy liên quan đến cách sống trong đời được thành công và an toàn trong mối quan hệ giao ước mà Đức Chúa Trời dự định khi Ngài tạo ra chúng ta.

Hai phần tiếp theo của Kinh Thánh tiếng Hê-bơ-rơ, do các tiên tri tường trình cho thấy dân Chúa học và hành các tài liệu giáo dục Chúa ban như thế nào (nhóm thứ nhất của các sách tiên tri hay các sách lịch sử), và những gì họ phải học từ các tài liệu giáo dục ấy (nhóm sau của các sách tiên tri). Phần còn lại của Cựu Ước (theo tiếng Hê-bơ-rơ, chúng được gọi là các tác phẩm) toàn là các thí dụ của những người thầy và người học. Các thí dụ này có thể là về những sự thành công và kém thành công trong kinh nghiệm giáo dục của họ. Gương giáo dục thành công thì có các nhân vật như Ê-xơ-tê, Ru-tơ, Đa-ni-ên, và Gióp. Gương giáo dục thất bại thì có bốn người bạn của Gióp. Cuối cùng là các sách thi ca. Dĩ nhiên Thi thiên là một sách của các bài thánh ca, nhưng ngay trong các bài ca cũng có ít nhất ba thánh vịnh là lời giáo huấn: Thi thiên 1, 37 và 73.

Các sách Phúc âm thì đầy đầy tài liệu dành cho mục đích giáo dục, đặc biệt là trong các truyền dụ ngôn của Chúa Giê-su. Nhiều thư của sứ đồ Phao-lô bắt đầu bằng một lời loan báo mạnh mẽ của Phúc âm, kết thúc luôn là những lời giáo huấn, chúng là những bài học thực tế về cuộc sống hàng ngày cho các giáo hữu Cơ Đốc. Sách Khải huyền thì đầy tràn các tài liệu giáo dục. Thí dụ, toàn bộ sự khải thị, hoặc tương lai bất khả kháng của hội thánh Đấng Christ, được tiết lộ trong một cuốn sách mà chỉ có Chiên Con của Đức Chúa Trời – là Đức Chúa Giê-su, Vị Thầy Cao cả, có thể mở ra (Khải huyền 5:1–5).

Một số người có thể nói rằng không phải tất cả các tài liệu giảng dạy trong các sách của Môi-se đều áp dụng được trong thời đại của chúng ta, và điều đó là chính xác. Phục truyền 17:14–20, có những lời hướng dẫn liên quan đến các vị vua, có một số chỉ dẫn rất rõ ràng về việc lựa chọn ai đó để giữ chức vụ hoàng gia. Ngày nay, tất nhiên, chúng ta không còn đăng quang bất cứ ai để làm vua trong hội thánh chúng ta. Làm thế nào để chúng ta ứng dụng đúng đắn tất cả các tài liệu giảng dạy này của Kinh Thánh cho thời đại chúng ta?

4. NHỮNG NGƯỜI NAM VÀ NỮ KHÔN NGOAN

Ngày nay, khi dùng chữ học đường, học vấn, và giáo dục thì chúng ta hiểu ngay các từ ngữ ấy là gì. Nhưng trong thời Kinh Thánh thì người ta không thật sự muốn tượng các điều ấy là gì. Thời ấy, có một chữ được dùng để chỉ các điều trên, ấy là sự thông sáng hay sự khôn ngoan. Chẳng hạn trong Cựu Ước thường dùng những chữ người khôn ngoan hay người thông sáng để chỉ về người nam cũng như người nữ khôn ngoan (2 Sa-mu-ên 14:2, Châm ngôn 16:23).

Đọc 1 Các Vua 4:29–34. Các câu này dạy chúng ta gì về tầm quan trọng của sự khôn ngoan?

Vua Sa-lô-môn đã được nhắc đến là một người rất khôn ngoan, là người đã viết những bài luận bàn về thú vật cũng như cây cỏ, và vua đã thốt ra những lời giáo huấn khôn ngoan, vua cũng được xem là một người có học vấn rất cao (1 Các Vua 4:29–34). Các sách Châm ngôn và Truyền đạo chứa đựng biết bao lời dạy dỗ khôn ngoan trong nhiều chủ đề, đã được xem là các lời của Sa-lô-môn và của một số các hiền triết của thời cổ (Châm ngôn 1:1; 25:1; 30:1; 31:1).

Theo Kinh Thánh, sự khôn ngoan hay trí tuệ rất giống giáo dục của chúng ta ngày nay. Đó là điều người ta học được từ cha mẹ và thầy giáo, nhất là từ khi còn trẻ (Truyền đạo 12:1), nhưng thật sự là một người tích lũy sự khôn ngoan trong suốt cuộc đời. Thứ hai, trí tuệ nói chung có một mặt thực tế của nó; Thí dụ, học hỏi từ thiên nhiên, chẳng hạn, xem những con kiến tiết kiệm trong mùa hè để có đủ cho mùa đông (Châm ngôn 6:6–8).

Tuy nhiên, trí tuệ không chỉ thực tế; nó cũng có một mặt lý thuyết cho nó, vì nó bắt đầu bằng niềm tin vào Đức Chúa Trời và tuân theo các nguyên tắc nền tảng nhất định (Châm ngôn 1:7). Trí tuệ giúp chúng ta sống có trách nhiệm và vì lợi ích của người khác, và nó cũng giúp bảo vệ chúng ta khỏi những điều bất hạnh. Cuối cùng, giống như giáo dục ngày nay, trí tuệ không trả lời tất cả các câu hỏi mà chúng ta có thể đặt ra, nhưng nó cho phép chúng ta hài lòng với những gì chúng ta biết trong khi tiếp tục tìm kiếm những gì vẫn chưa biết và đó là một vị trí tốt để chúng ta có thể học hỏi để biết Chúa và tin cậy vào ân sủng của Ngài. Theo Giê-rê-mi 18:18, vai trò của người thầy thông thái được coi là ngang tầm với vai trò của thầy tế lễ và nhà tiên tri. Cả ba đều chuyển đạt thông điệp từ Đức Chúa Trời đến dân của Ngài, dưới hình thức hướng dẫn trong luật pháp, cố vấn giáo dục và thông điệp đặc biệt từ Đức Chúa Trời.

Làm thế nào chúng ta có thể học được sự khôn ngoan và sau đó truyền lại cho những người đến sau mình? Tại sao điều này rất quan trọng đối với chúng ta, là dân Chúa, phải làm gì?

5. GIÁO DỤC TRONG HỘI THÁNH BAN ĐẦU

Một trong những nguyên tắc giáo dục đáng chú ý trong Kinh Thánh khi Chúa Giê-su, Vị Thầy Cao cả, chuẩn bị xa lìa các học trò hay môn đồ của Ngài. Họ đã ở với Ngài trong ba năm rưỡi, gần bằng khoảng thời gian chúng ta theo học chương trình trung học hoặc chương trình giáo dục đại học. Khi hoàn tất một trong hai chương trình này, tùy mỗi cá nhân, nhưng người tốt nghiệp thường được xem là có thể sẵn sàng tự quản trị tương lai mình.

Nhưng Chúa Giê-su biết tỏ tường cương vị hiểu biết của các môn đồ mình, và vì thế, Ngài đã cung cấp cho môn đồ mình sự giáo dục liên tục, hay được tiếp tục dưới sự dạy dỗ của Đức Thánh Linh. Trong nhiều chỗ của Kinh Thánh, Đấng hướng dẫn hay giáo huấn ấy, được xác định là Đấng An ủi hoặc Đấng Phù hộ (theo tiếng Hy Lạp, *paracletos*), là Đấng mà Chúa Giê-su vĩnh viễn giao các môn đồ của Ngài lại (Giăng 14:16, 17). Đấng ấy còn được xác định là Thần Lẽ Thật. Mặc dù Đức Thánh Linh không được xác định là một nhà giáo dục, công việc của Thánh Linh chắc chắn mang tính chất giáo dục, nhất là về việc kiểm và tìm ra lẽ thật.

Đọc 1 Cô-rinh-tô 2:1-16. Phao-lô nói điều gì là rất quan trọng trong bối cảnh của giáo dục?

Phao-lô bắt đầu bằng cách nhắc nhở Hội thánh tại Cô-rinh-tô rằng khi lần đầu ông đến với họ, ông không nói gì khác ngoài về Đức Chúa Giê-su Christ và sự đóng đinh của Ngài (1 Cô-rinh-tô 2:2) – không nói đến những sự thông hiểu của riêng mình mà chỉ là rao truyền về Phúc âm. Nhưng mối tương quan của ông với họ không phải chấm dứt ở đó (1 Cô-rinh-tô 2:6), bởi vì một khi những Cơ Đốc nhân mới này trưởng thành, sứ đồ sẽ trở lại để dạy cho họ sự thông biết, những điều mà Chúa giấu trước khi thế giới bắt đầu (1 Cô-rinh-tô 2:7), ngay cả những điều sâu xa của Đức Chúa Trời (1 Cô-rinh-tô 2:10). Tất cả sẽ được nghiên cứu dưới sự hướng dẫn của Thần Linh Đức Chúa Trời khi Ngài kết hợp với tâm tính của người học.

Sự nghiên cứu ấy sẽ sâu đến mức nào, và bao nhiêu sự học hỏi sẽ mở ra cho những người được Thánh Linh hướng dẫn? Đoạn thư này được kết thúc với một câu trích dẫn của tiên tri Ê-sai: “Ai lường được Thần của Đức Chúa Trời, và làm mưu sĩ Ngài, đặng dạy Ngài điều gì?” (Ê-sai 40:13). Nhà tiên tri nói chuyện với những người thường trong thời đại của ông mà thời ấy thường nói rằng không ai có thể làm điều đó. Nhưng Phao-lô đã sửa sai nhận thức đó bằng cách kết luận, “phần chúng ta, thì có ý của Đấng Christ”, nghĩa là các Cơ Đốc nhân đầy dẫy Thánh Linh có thể biết được tư tưởng của Đức Chúa Trời, và qua đó có thể thấu thập được bất kỳ số lượng học tập và hiểu biết nào (1 Cô-rinh-tô 2:10-13) là cần thiết để biết con đường công bình.

NGHIÊN CỨU BỔ TÚC:

Lời ủy thác phúc âm vĩ đại (Ma-thi-ơ 28:18-20) đã khởi đầu một phong trào tôn giáo đáng kể trên toàn thế giới. Từ đó, một vài sứ đồ hoặc nhà truyền giáo (hai từ ngữ ấy cùng có nghĩa “những người được sai đi”) đã đi khắp thế giới để thu nhận những người học trò, giúp họ trở thành môn đồ, kêu gọi họ tin vào Chúa Giê-su, làm báp-têm cho họ và tiến hành giảng dạy tất cả những điều Chúa Giê-su đã truyền cho họ. Bức tranh ấy là hình ảnh những người cải đạo để theo Cơ Đốc giáo từ khắp nơi trên thế giới, họ đến từ các nền văn hóa khác nhau và các ngôn ngữ khác nhau, bước ra khỏi dòng nước báp-têm để bước thẳng vào một trường học và bắt đầu nhận sự giáo dục. Không có gì phải ngạc nhiên với chu trình này, vì họ vẫn còn nhiều điều phải học hỏi.

Lý do Cơ Đốc nhân luôn học hỏi không phải chỉ là sự tò mò của trí tuệ hay sự háo hức để nắm vững kiến thức, mà là cuộc sống và đức tin Cơ Đốc giáo thấm nhuần vào mọi góc gách của cuộc sống hàng ngày. Có quá nhiều điều để học hỏi. Do đó, các bức thư của Tân Ước chứa đựng những lời loan báo về Đức Chúa Giê-su và sự giáo dục về tất cả những điều Cơ Đốc nhân phải học. Một ví dụ điển hình về việc loan báo được thấy trong 1 Cô-rinh-tô 2:2, trong khi giáo dục hay sự dạy dỗ bắt đầu trong 1 Cô-rinh-tô 4 và tiếp tục trong phần còn lại của bức thư.

Cơ Đốc nhân phải học những gì?

Làm việc, nghỉ ngơi, các vấn đề xã hội, quan hệ cộng đồng, nhà thờ và sự thờ phượng, kinh tế, từ thiện, quan hệ với chính quyền, tư vấn, hệ thống gia đình, quan hệ hôn nhân và nuôi dưỡng trẻ em, thức ăn và cách sắm sửa thực phẩm, quần áo, thậm chí về tuổi già và chuẩn bị cho những ngày cuối đời và sự kết thúc của sự sống, cả đời sống cá nhân và cuộc sống trong thế giới này. Trở thành Cơ Đốc nhân có nghĩa là học một cái gì đó về tất cả những điều này và hơn thế nữa. Hiểu biết các điều ấy không đến tự nhiên. Chúng phải được học.

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

1. Công việc giáo dục quan trọng như thế nào đối với sứ mệnh của hội thánh?
2. Ellen G. White có ý gì khi bà viết, “Thiên đàng là một trường học” (*Education*, trang 301)?
3. Đọc 1 Cô-rinh-tô 2:1-16. Hãy xem lời Phao-lô nói với chúng ta về những gì Đức Chúa Trời tiết lộ cho chúng ta qua sự mặc khải. Hãy suy nghĩ về sự khẳng định của ông rằng những người cai trị và khôn ngoan của thời đại rồi sẽ chẳng còn gì. Nếu Phao-lô có thể nói lên điều đó thời ấy, thì còn về những sự khôn ngoan trong thời đại của chúng ta thì sao?